

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Direcció General del Patrimoni Cultural
Servei del Patrimoni Arquitectònic

EXPEDIENT DE DELIMITACIÓ
DE L'ENTORN DE PROTECCIÓ
DE BCIN-MONUMENT HISTÒRIC
PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

BARCELONA (Barcelonès)

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Direcció General del Patrimoni Cultural

Servei del Patrimoni Arquitectònic

EXPEDIENT DE DELIMITACIÓ
DE L'ENTORN DE PROTECCIÓ
DE BCIN-MONUMENT HISTÒRIC
PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
BARCELONA (Barcelonès)

1. PREÀMBUL I OBJECTIUS

2. MEMÒRIA

2.a. Memòria històrico-arquitectònica

2.b. Bibliografia

3. NORMATIVA

3.a. El monument. Definició i delimitació

3.a.1. Criteris d'intervenció

3.b. L'entorn de protecció. Delimitació

3.b.1. Criteris d'intervenció

3.c. Normativa

3.c.1. Marc legal

3.c.2. Règim d'autoritzacions del Departament de Cultura

4. ANNEX

4.a. Documentació planimètrica

4.b. Documentació fotogràfica

1. PREÀMBUL I OBJECTIUS

L'edifici objecte d'aquest expedient de delimitació del seu entorn de protecció és: El Palau de la Música Catalana a Barcelona, comarca del Barcelonès; declarat monument històric artístic per Decret de 25-11-1971 publicat al BOE de 20-12-1971 i considerat Bé cultural d'interès nacional d'acord amb la disposició addicional primera de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del Patrimoni Cultural Català i amb número de registre de l'Inventari de béns d'interès cultural R-I-51-3864.

L'interès del monument rau en el fet que és portador d'uns valors històrics, artístics i culturals, que el fan mereixedor de la seva protecció.

La situació del monument és una fita que configura una imatge paisatgística d'interès, dins un marc urbà que li dona suport. Aquesta consideració fa que a l'hora de la protecció del monument s'hagi de tenir en compte la integració i la preservació del seu entorn ambiental, en el qual una actuació inadequada pot provocar perjudicis en la contemplació del monument.

La relació del monument amb el marc físic on és situat ha establert un diàleg i una relació ambiental que al llarg del temps ha configurat amb personalitat pròpia.

Per totes aquestes consideracions és necessari fer una delimitació de l'entorn del monument, de tal manera que es possibiliti el necessari equilibri harmònic entre el monument, el seu paisatge urbà que li dona suport, i el desenvolupament i la millora de la qualitat de vida dels habitants del municipi al qual pertany.

2. MEMÒRIA

2.a. Memòria històrico-arquitectònica

Extracte del llibre "Catàleg de Monuments i Conjunts Històrico-Artístics de Catalunya", editat l'any 1990 pel Departament de Cultura a través del Servei del Patrimoni Arquitectònic de la Direcció General del Patrimoni Cultural.

El Palau de la Música Catalana fou construït entre 1905 i 1908 com a seu de l'Orfeó Català (societat coral fundada el 1891 a Barcelona per Lluís Millet i Amadeu Vives) al solar que fins l'any 1835 ocupaven els antics claustres renaixentistes del convent dels Mínims.

Hom considera el Palau -anomenat així popularment- un dels màxims exponents del modernisme català, on l'arquitectura i les arts aplicades es fusionen en un tot. S'hi combinen el ferro i el maó, les vidrieres de colors exuberants amb flors i garlandes i els revestiments ceràmics de sòcols, columnes i sostres on la frondositat floral és encara més gran; la policromia hi és pensada fins a l'últim detall.

El 1908, l'Ajuntament de Barcelona li atorgà el premi al millor edifici de l'any.

Conté la principal sala de concerts de Catalunya, de planta oval, amb capacitat per a uns dos mil espectadors.

L'edifici del Palau de la Música, de planta baixa i dos pisos, és una gran estructura reticulada de peus drets i jàsseres d'acer laminat amb biguetes i revoltos, que en alliberar tant la planta com els paraments li permet integrar arts menors i arquitectura en un espai fluït i ric.

L'exterior, que reflecteix la disposició dels espais inferiors, és enterament de maó i de decoració ceràmica de colors. Malauradament, queda privat de la perspectiva necessària que permetria contemplar-lo en el seu conjunt d'una manera global.

L'angle, arrodonit, que forma la unió de les dues façanes, és decorat pel grup escultòric de Miquel Blay, que representa la Cançó popular. Més amunt, hi ha un medalló de mosaic amb l'escut del Palau de la Música. Aquest sector és rematat per una petita cúpula revestida de mosaic, que, abans d'una recent restauració, era acabada per una llanterna de ferro i vidre.

El cos principal (carrer Sant Pere i primer sector d'Amadeu Vives), que arrenca d'unes robustes columnes que formen els grans arcs d'accés, sosté una balconada que envolta tot l'edifici. En la façana del carrer de Sant Pere, set parelles de columnes recobertes de ceràmica sostenen tota una complicada estructura superior rematada per un gran mosaic de ceràmica, de Lluís Bru, acabat amb una cúpula que representa l'Orfeó Català. A nivell del segon pis hi ha els busts de

Palestrina, Bach, Beethoven i Wagner, atribuïts a Eusebi Arnau.

El segon sector del carrer d'Amadeu Vives, que correspon a la sala de concerts, és format per cinc grans finestrals i una balustrada a nivell del segon pis.

El darrer sector, corresponent a l'escenari, recorda l'estructura del primer.

L'interior, revestit pràcticament tot de ceràmica, amb vidrieres i la gran claraboia central de vidres de colors, és estructurat en tres plantes: la planta baixa, on hi ha el vestíbul d'accés, dependències diverses de l'Orfeó Català -biblioteca, arxiu, etc.- i la sala d'assaigs sota de l'escenari; el primer pis, que a més de la platea i l'amfiteatre, té la sala dita de Lluís Millet, i una sala de descans; i el segon pis.

L'hemicicle de l'escenari, amb una boca d'onze metres d'amplada per més de set de profunditat, és presidit per un orgue notable i un escut de Catalunya en mosaic (obra de Bru), a banda i banda del qual discorren divuit muses o fades amb instruments musicals i garlandes que combinen el treball ceràmic (obra de Lluís Bru) amb l'escultòric (bustos de les ninfes, d'Eusebi Arnau).

L'escenari és emmarcat per dos grans grups escultòrics, obra de Pau Gargallo: el de l'esquerra, amb el bust de Clavé i les noies de les Flors de Maig, és una alegoria a la cançó catalana i el de la dreta, amb el bust de Beethoven i les Walquíries, simbolitza la música internacional.

A més dels escultors esmentats -Miquel Blay, Pau Gargallo i Eusebi Arnau- i del mosaicista Lluís Bru, col·laboraren a la gegantina obra del Palau, tot un esplet d'artesans que van integrar els més variats oficis. Mario Maragliano, que treballà en els mosaics, el vitraller Granell, el pintor Miquel Massot (autor del quadre del vestíbul), entre d'altres.

Recentment s'hi han dut a terme obres de reforma i ampliació, dirigides per l'arquitecte Òscar Tusquets.

2.b. Bibliografia

El Modernisme

- AA.DD. "Cuadernos de Arquitectura",
núm. 52-53 dedicat a Domènech i Montaner 2on. i 3er trimestre
Barcelona, 1963
- AA.DD. Catàleg del Patrimoni Històrico-Artístic de la ciutat de
Barcelona
Ajuntament de Barcelona, Barcelona, 1987
- BERGÓS, J., L'art modernista. L'arquitectura. A: L'art Català Vol. II
Ed. Aymà Barcelona, 1955-61
- BOHIGAS, O., "Lluís Domènech i Montaner", A: "The Architectural Review",
desembre 1967
- BOHIGAS, O., "Modernisme : un entusiasme", A: Serra d'Or,
núm. 113, 15-12-1970
- BOHIGAS, O., "Modernismo en Cataluña", A: Destino, núm. 1673,
Barcelona 25-10-1969
- BOHIGAS, O., Lluís Domènech i Montaner, Ed. Lluís Carulla i Canals
Barcelona, 1973
- BOHIGAS, O., Modernismo en Catalunya, Ed. Nuevo Arte Thor, Barcelona, 1976
- BOHIGAS, O., Reseña y catálogo de arquitectura modernista,
Ed. Lumen, Barcelona, 1983 (1972)
- BOHIGAS, P., "Bibliografía modernista" A: Serra d'Or, núm. 135, Montserrat,
desembre 1970
- BORRÀS, M.L., "Domènech i Montaner, prototipo" A: Destino, Barcelona, 25-10-1969
- CLEOFÉ, P., Lluís Domènech i Montaner (1850-1923). Memòria de llicenciatura
inèdita, Facultat d'Història, Madrid, 1978
- CIRICI, A., El modernisme vist ara, A: Ariel, any III, núm. 18,
Barcelona, juliol 1948
- CIRICI, A., 1900 en Barcelona. Modernismo. Modern Style
- CIRICI, A., Art Nouveau. Jugendstil Ed. Polígrafa, Barcelona, 1967

- CIRICI, A., "Les arts decoratives modernistes". A: Destino, núm. 1673, Barcelona, 25-10-1969
- CIRICI, A., El arte modernista Catalán. Aymà Ed. Barcelona, 1951 (1981)
- CIRICI, A., "Modernisme i Noucentisme", A: Serra d'Or, Barcelona, març 1961
- COSTANZO, M., "Lluís Domènech i Montaner 1850-1923" A: L'Architettura, cronache e storia, Roma (any XIX) núm. 2-3, juny-juliol, 1973, pp. 144-158
- FONTBONA-MIRALLES, Del Modernisme al Noucentisme 1888-1917, A: Història de l'Art Català, Vol. VII, Ed. 62, Barcelona, 1985
- FREIXA, M., El modernisme a Catalunya, Ed. Barcanova, Biblioteca cultural, Barcelona, 1991
- FREIXA, M., "El modernismo en España", A: Cuadernos Arte Cátedra, Madrid, 1986
- GARCIA MARTIN, M., Vidrieras de un jardín de vidrios, Catalana de gas i electricitat, S.A. Barcelona, 1981
- GUARDIA I VIAL, "Lluís Domènech i Montaner" A: Arquitectura. (Organisme Oficial de la Societat Central d'Arquitectes de Madrid), Any VI, núm. 57 gener 1924 (article necrològic).
- INFIESTA, J.M., Modernismo en Cataluña, Ed. Nou Art Thor, Barcelona, 1976
- LACUESTA, GÓNZALEZ, Arquitectura modernista en Cataluña, Ed. Gustavo Gili, Barcelona, 1990
- LITVAK, L., El modernisme, Ed. Taurus, Madrid, 1975
- LOYER, F., Catalunya modernista 1888-1929, Ed. Destino, Barcelona, 1991
- MACKAY, D., Modern architecture in Barcelona 1854-1939, The Anglo Catalan Society. Occasional Publications. University of Shefiled, 1985
- MACKAY, D., L'arquitectura modernista a Barcelona 1854-1939, Ed. 62, Barcelona, 1989
- MARFANY, J.L., Aspectes del Modernisme, Curial Ed. S.A. Barcelona, 1975

- MENDOZA, C. i E., Barcelona modernista, Ed. Planeta, Barcelona, 1989
- PUIG i CADAFALCH, J., "Lluís Domènech i Montaner",
A: Hispania, núm.93, 30-12-1902
- RÀFOLS, J.F., Modernismo y modernitas, Ed. Destino, Barcelona, 1949
(2a. Edició en català 1982)
- SOLÀ-MORALES, J., Arquitectura modernista. Fin de siglo en Barcelona
Ed. Gustavo Gili, Barcelona, 1992
- SOSTRES MALUQUER, J. M., "Lluís Domènech y Montaner a través de un edificio
cincuentenario", A: Revista Nacional de Arquitectura,
núm. 202, Madrid, octubre 1958, pp.26-30
- VALENTÍ FIOL, E., El primer modernismo catalán y sus fundamentos ideológicos,
Ed. Ariel, Barcelona, 1973
- VILA-GRAU, J., "Vidrieras artísticas" A: "Revisat de Arquitectura, núm. 1
- VILA-GRAU, J., El Modernisme, Exposició organitzada en el marc de
l'Olimpiada Cultural. Barcelona 1992, Museu d'Art Modern,
Barcelona, 1990-1991
- VILA-GRAU, J., Lluís Domènech i Montaner i el director d'orquestra.
(1989-1990,
Fundació Caixa de Barcelona, Barcelona
- VILA-GRAU, J., Modernismo en Cataluña. A: Destino, núm. 1673,
Barcelona, 25-10-1969

El Palau de la Música Catalana

- "Avui", Barcelona, Diari del 6-9-1991
- "El edificio más modernista," A: Barcelona, paso Universal, pp. 229-244.
- BOHIGAS, O., Arquitectura modernista, Ed. Lumen, 1968, Col·lecció Paraula i Forma
- BORBONET, C., "Molta gent en diu "el Palau" A: Serra d'or, núm. 372, desembre 1990, pp. 51-57
- CABOT ROVIRA, J., Discurs... en la festa de benedicció i inauguració del Palau de la Música Catalana
- CABOT ROVIRA, J., "La casa de l'Orfeó Català" A: Revista Musical Catalana, any III, octubre 1906. Suplement núm.34
- CARULLA, L., Lluís Domènech i Montaner. En el 50è aniversari de la seva mort 1850-1923, Nadal 1973
- CROSAS, J., El Palau de la Música Catalana, Caixa de Terrassa, Barcelona 1987
- CROSAS, J., Destino, any 1969, núm. 1673
- DOMÈNECH i MONTANER, L; Estudis polítics:
- I: Mals vells d'Espanya
- II: La qüestió catalana
- III: Aspiracions i campanyes regionalistes
- A: L'Avenç", 1905
- FOLCH i TORRES, J.M., El casal de l'Orfeó Català, Col·locació de la pedra commemorativa
- GARCIA MARTIN, M., Benvolgut Palau de la Música, Catalana de Gas i Electricitat, Barcelona 1987
- GUERRERO MARIN, J., El "nuevo" Palau se reconvierte mirando al siglo XXI, Any LXI, novembre 1989, num. 604, pp. 28-31

- INDY, Vincent d', L'Art en place et à sa place
La Actualidad Española, any XV, núm. 773 27-10-1966
pp.30-37
- INDY, Vincent d', L'Avenç, núm. 151, setembre 1991, pp. 24-31
- INDY, Vincent d', "L'illa del Palau. Projecte d'adaptació del Palau de la Música Catalana. Barcelona 1982
- INDY, Vincent d', Orfeo Català. Historial amb motiu del XXV aniversari de sa fundació. 1891-1916, Gràfiques Thomas, Barcelona
- INDY, Vincent d', Orfeo Català 1891-1991, Nadala. Fundació Jaume I, any XXIV, 1990
- PERMANYER, L., "Notes de vidre", A: La Llibreta, magazine d'informació de la Caixa de Pensions, núm. 14, abril-juny 1988, pp. 19-21
- PERMANYER, L., "La remodelació del Palau de la Música", A: Informació Cultural, núm.39. agost 1936, Ministerio de Cultura, pàg. 37
- PERMANYER, L., La Vanguardia, diumenge 5-12-1917
- PERMANYER, L., Life, Fotografies del Palau de la Música, vol. 24, núm.10, 1964, pp. 36-46
- LLONGUERAS, J., Nuestras grandes instituciones. El Orfeo Català
- LLONGUERAS, J., Made in Catalunya. Review for the development of Exportation
núm. 1, February 1989, pp. 91-96 i 119-122
- MILLET, L.-ARTIS, P., Orfeo Català 1891-1991, Llibre del Centenari, Ed. Barcino, 1991
- MILLET, L., Discurs...en la festa de la benedicció del Palau de la Música Catalana
- MILLET, L., NEXUS, Revista de la Caixa de Catalunya, núm. 5, desembre de 1990, pp. 26-27
- MILLET, L., El Periódico, 5-9-1991, articles de J.M. Ainaud de Lasarte i O. Bohigas
- RIBAS, C., "Un pentagrama de quatre barres. Centenari de l'Orfeo Català" A: Presència, 28-9-1991, pp. 18-22

- RENART, J., L'Orfeó Català que he viscut, Ed. AUSA, Sabadell, 1992
- RENART, J., Revista de Catalunya, núm. 50, març 1991
- RENART, J., Revista Musical Catalana, Any II, 1905, pp. 99-100
- RENART, J., Revista Musical Catalana, Any V, 1908, pp. 32-34
- RENART, J., Revista Musical Catalana, Any V, 1908, pp. 27-29
- RENART, J., Revista Musical Catalana, Any VI, 1909, pp. 316-317
- RENART, J., Revista Musical Catalana, octubre 1989, núm. 60, pp. 26-34
- RENART, J., Revista Musical Catalana, setembre 1991, pp. 23-30
- ROIG ROSICH, J.M., Història de l'Orfeó Català. Moments Cabdals del seu passat, Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Biblioteca Serra d'Or, 1993, núm. 122
- SÀBAT, Antoni, Article A: "Muebles tres UVES", núm. 39, març-abril 74
- SÀBAT, Antoni, "El Palau una fantasia musical. La casa dels cants", A: "Cavall Fort", abril 1975, núm. 302-303
- SÀBAT, Antoni, "Lluís Millet i l'Orfeó Català", maig 1967, Any IX, núm. 5, pp. 31-37
- SÀBAT, Antoni, Serra d'Or, març 1991, núm. 375
- SUBIRÀ, J., El Orfeó Català y el Palau de la Música Catalana Madrid, 1922, núm. 7, abril pp. 3-4
- SUNYOL, E., La Casa de l'Orfeó Català, A: La veu de Catalunya, 1905, pàg 3
- SUNYOL, E., Vivir en Barcelona, Any II, núm. 12, maig 1986 pp. 65-70

3. NORMATIVA

3.a. El monument. Definició i delimitació

El Palau de la Música Catalana a Barcelona (Barcelonès) fou declarat monument Històrico-Artístic per Decret de 27-11-1971 i d'acord amb el que diu la disposició addicional primera de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del Patrimoni Cultural Català, és considerat bé cultural d'interès nacional i resta sotmès al règim previst per l'esmentada llei.

L'edifici es troba situat al carrer de Sant Pere més alt núm. 11 cantonada carrer d'Amadeu Vives a Barcelona, i es considera monument l'edifici obra de l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner, tal com queda descrit en l'apartat 2.a.1 d'aquest expedient.

3.a.1. Criteris d'intervenció

D'acord amb el que estableix l'article 35.1 de la Llei 9/1993 del Patrimoni Cultural Català, qualsevol intervenció en un monument històric ha de respectar els criteris següents:

- a) La conservació, la recuperació, la restauració, la millora i la utilització del bé han de respectar els valors que van motivar la declaració, sens perjudici que pugui ésser autoritzat l'ús d'elements, tècniques i materials contemporanis per a la millor adaptació del bé al seu ús i per a valorar determinats elements o èpoques.
- b) S'ha de permetre l'estudi científic de les característiques arquitectòniques, històriques i arqueològiques del bé.
- c) S'han de conservar les característiques tipològiques d'ordenació espacial, volumètriques i morfològiques més remarcables del bé.
- d) És prohibit de reconstruir totalment o parcialment el bé, excepte en els casos en què s'utilitzin parts originals, i de fer-hi addicions mimètiques que en falsegin l'autenticitat històrica.
- e) És prohibit d'eliminar parts del bé, excepte en el cas que comportin la degradació del bé o que l'eliminació en permeti una millor interpretació històrica. En aquests casos, cal documentar les parts que hagin d'ésser eliminades.
- f) És prohibit de col·locar publicitat, cables, antenes i conduccions aparents en les façanes i cobertes del bé i de bastir instal·lacions de serveis públics o privats que n'alterin greument la contemplació.

3.b. L'entorn de protecció. Delimitació

Atès que la Llei 9/1993, en el seu article 11.1.b), estableix l'opció de delimitar l'entorn necessari per a la protecció adequada del bé, constituït per l'espai que li dona suport ambiental, i atesa la conveniència de fer-ne ús per tal de potenciar la protecció integral del monument, es defineix l'àrea delimitada com a entorn de protecció del Palau de la Música Catalana, a Barcelona (Barcelonès), tot valorant i tenint en compte els següents conceptes:

- a) Interès social: per tal de permetre la visualització del bé immoble des dels espais accessibles.
- b) Valoració paisatgística: s'ha estudiat i valorat la relació del bé immoble amb el paisatge, la seva silueta i altres components bàsics com les edificacions adjacents o aïllades, vegetació i conreus, xarxa viària, espais lliures, topografia i elements pertorbadors.
- c) Anàlisi de l'ordenació territorial i urbanística: s'ha estudiat i valorat la zona urbana actual, la històrica, les previsions conegudes de desenvolupament futur, la viabilitat, les parcel·lacions i les tipologies constructives existents així com la qualificació urbanística.
- d) Documentació històrica gràfica i documental: que ha permès conèixer i valorar la relació del bé immoble amb el territori a través del temps i conèixer l'evolució del paisatge, i de les edificacions i tipologies de l'entorn.
- e) Anàlisi de l'espacialitat entesa com l'estudi de les volumetries existents i les incidències que poden tenir les noves actuacions previstes pel planejament i previsibles, així com la incidència de les noves actuacions no previstes pel planejament.
- f) Anàlisi arquitectònica: que ha permès conèixer i estudiar les preexistències de tipologies, materials, façanes, color, textures, teulats, ràfecs, proporcions de buits i obertures, etc.
- g) Anàlisi de la xarxa viària actual i prevista, i de les incidències que té en el paisatge el seu traçat, materials i textures d'execució i elements de senyalització així com el mobiliari urbà, les zones de vianants i les àrees d'aparcaments actuals i futures.
- h) Valoració dels components sentimentals per a la població com són els visuals, itineraris i ambients habituals així com els espais d'especial rellevància o interès; i l'estat de conservació i usos de les edificacions, i dels espais públics i privats de l'entorn.

Aquesta llista de conceptes tot i que és llarga, no és exhaustiva, però és un recull d'aquells aspectes que s'han considerat bàsics. Nombrosos factors incideixen i poden incidir i cal tenir-los presents per aconseguir que aquest bé immoble es pugui transmetre en les millors condicions a les generacions futures.

Un cop analitzats i valorats aquests factors en base a la documentació recollida i prèvia observació del territori, s'ha fixat l'àrea delimitada com a entorn de protecció.

Ordre de prelación: en cas de contradicció preval la referència gràfica a qualsevol altra.

L'entorn de protecció del Palau de la Música Catalana, tal i com es detalla en el plànol número 0 de l'expedient, té una forma irregular i està integrat per les finques següents:

Carrer Via Laietana: cases núms. 48, 50, 52 i 54

Carrer de les Jonqueres: casa núm. 2

Carrer d'Ortigosa: cases núms. 2, 4 i 6

Carrer Sant Pere més alt: cases núms. 1, 2, 3, 4, 6, 8, 10, 12,
13 bis, 14, 15 i 16

Carrer de Verdaguer i Callís: cases núms. 5, 7, 9, 12, 14 i 16

Carrer d'Amadeu Vives: cases núms. 1, 2 i 3

Carrer Sant Francesc de Paula: núm. 2

I els espais urbans inclosos en l'àmbit dels carrers esmentats i de la plaça del mestre Lluís Millet.

Cal esmentar que el núm. 1 del carrer Sant Pere més alt i núm. 50 de la Via Laietana fou declarat monument Històrico-Artístic per Reial Ordre de 2-6-1919 i que, d'acord amb el que diu la disposició addicional primera de la Llei 9/1993 de 30 de setembre, és considerat bé cultural d'interès nacional i resta sotmès al règim previst per l'esmentada llei.

3.b.1. Criteris d'intervenció

D'acord amb el que estableix l'article 35.3 de la Llei 9/1993 del Patrimoni Cultural Català, el volum, la tipologia, la morfologia i el cromatisme de les intervencions en els entorns de protecció dels béns immobles d'interès nacional no poden alterar el caràcter arquitectònic i paisatgístic de l'àrea ni pertorbar la visualització del bé. En els entorns dels immobles d'interès nacional és prohibit qualsevol moviment de terres que comporti una alteració greu de la geomorfologia i la topografia del territori i qualsevol abocament d'escombraries, runa o deixalles.

3.c. Normativa

3.c.1 Marc legal

- Llei 9/1993, de 30 de setembre, del Patrimoni Cultural Català.
DOGC de 11-10-93

- Sentència del Tribunal Constitucional 17/1991, de 31 de gener, en recurs d'inconstitucionalitat promogut per la Generalitat de Catalunya contra determinats preceptes de la Llei 16/1985.
BOE de 25-02-91

- Decret 15/1990, de 9 de gener, sobre les Comissions del Patrimoni Cultural del Departament de Cultura.
DOGC de 31-01-90

- Decret 267/1991, de 25 de novembre, sobre la declaració dels béns d'interès cultural i l'inventari del patrimoni cultural moble de Catalunya.
DOGC de 20-12-91

- Decret 102/1994, de 3 de maig, sobre la composició i el funcionament del Consell Assessor del Patrimoni Cultural Català.
DOGC de 11-05-94

- Decret 138/1994, de 30 de maig, pel qual s'adeqüen a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, els procediments de la competència del Departament de Cultura.
DOGC de 01-07-94

3.c.2 Règim d'autoritzacions del Departament de Cultura

Ve regulat pels següents articles de la Llei 9/1993 del Patrimoni Cultural Català:

Article 30. Accés als béns culturals d'interès nacional

1. Els propietaris, titulars d'altres drets reals i posseïdors de béns culturals d'interès nacional estan obligats a permetre:
  - a) L'examen i l'estudi dels béns pels investigadors reconeguts per alguna institució acadèmica, amb la presentació prèvia d'una sol·licitud raonada, avalada pel Departament de Cultura.
  - b) La col·locació d'elements senyalitzadors de llur condició de béns culturals d'interès nacional.
  - c) La visita pública dels béns, en les condicions que siguin establertes per reglament, almenys quatre dies al mes i en dies i hores prèviament assenyalats.
2. Als efectes del que disposa l'apartat 1.c), en la determinació del règim de visites s'ha de tenir en compte el tipus de béns, llurs característiques i, en el cas dels béns immobles, l'informe de l'ajuntament afectat. En casos justificats, el Departament de Cultura pot dispensar, totalment o parcialment, del règim de visites. En el cas dels béns mobles, el Departament de Cultura pot establir, com a mesura alternativa a la visita pública, el dipòsit dels béns en un centre cultural, perquè hi siguin exhibits en els terminis i amb les condicions que siguin establerts per reglament.

Article 33. Planejament urbanístic

1. En cas que un immoble sigui declarat d'interès nacional, els termes de la declaració prevalen sobre els plans i les normes urbanístiques que afecten l'immoble, que s'hi han d'ajustar abans d'ésser aprovats o bé, si ja eren vigents abans de la declaració, mitjançant modificació.
2. En el cas dels conjunts històrics, les zones arqueològiques, les zones paleontològiques, els llocs històrics i les zones d'interès etnològic i en el cas dels entorns de protecció de qualsevol bé cultural d'interès nacional, l'ajuntament corresponent ha d'elaborar un instrument urbanístic de protecció o adequar-ne un de vigent. L'aprovació d'aquests instruments de planejament requereix l'informe favorable del Departament de Cultura.

Article 34. Autorització d'obres

1. Qualsevol intervenció que es pretengui realitzar en un monument històric, un jardí històric, una zona arqueològica o una zona paleontològica d'interès nacional ha de d'ésser autoritzada pel Departament de Cultura, en el termini que sigui establert per reglament, **prèviament a la concessió de la llicència municipal.**
2. En el cas de les intervencions en béns culturals d'interès nacional altres que els esmentats en l'apartat 1 i en tots els entorns de protecció, l'autorització del Departament de Cultura només és preceptiva mentre no hagin estat aprovats els instruments de planejament a què fa referència l'article 33.2.
3. Qualsevol projecte d'intervenció en un bé immoble d'interès nacional ha d'incloure un informe sobre els seus valors històrics, artístics i arqueològics i sobre el seu estat actual, i també d'avaluació de l'impacte de la intervenció que es proposa.
4. La potestat del Departament de Cultura a què fan referència els apartats 1 i 2 s'ha d'exercir en el marc dels criteris bàsics i generals fixats per l'article 35 i dels criteris específics que pot contenir cada declaració, sens perjudici del marge d'apreciació discrecional necessari per a valorar en cada supòsit la compatibilitat de la intervenció projectada amb la preservació dels valors culturals del bé.
5. Els ajuntaments han de notificar al Departament de Cultura, simultàniament a la notificació a l'interessat, les llicències urbanístiques que afectin béns culturals d'interès nacional.
6. Si, com a conseqüència del mal estat d'un immoble d'interès nacional, l'ajuntament corresponent ha d'adoptar mesures per evitar danys a tercers, cal que ho comuniqui prèviament al Departament de Cultura, el qual disposa d'un termini de quaranta-vuit hores per a determinar les condicions a què s'ha de subjectar la intervenció.

Article 36. Autorització dels canvis d'ús

Els canvis d'ús d'un monument han d'ésser autoritzats pel Departament de Cultura, amb informe de l'ajuntament afectat, prèviament a la concessió de la llicència municipal corresponent.

4. ANNEX

4.a. Documentació planimètrica

0. Delimitació de l'entorn de protecció E: 1/500

4.b. Documentació fotogràfica

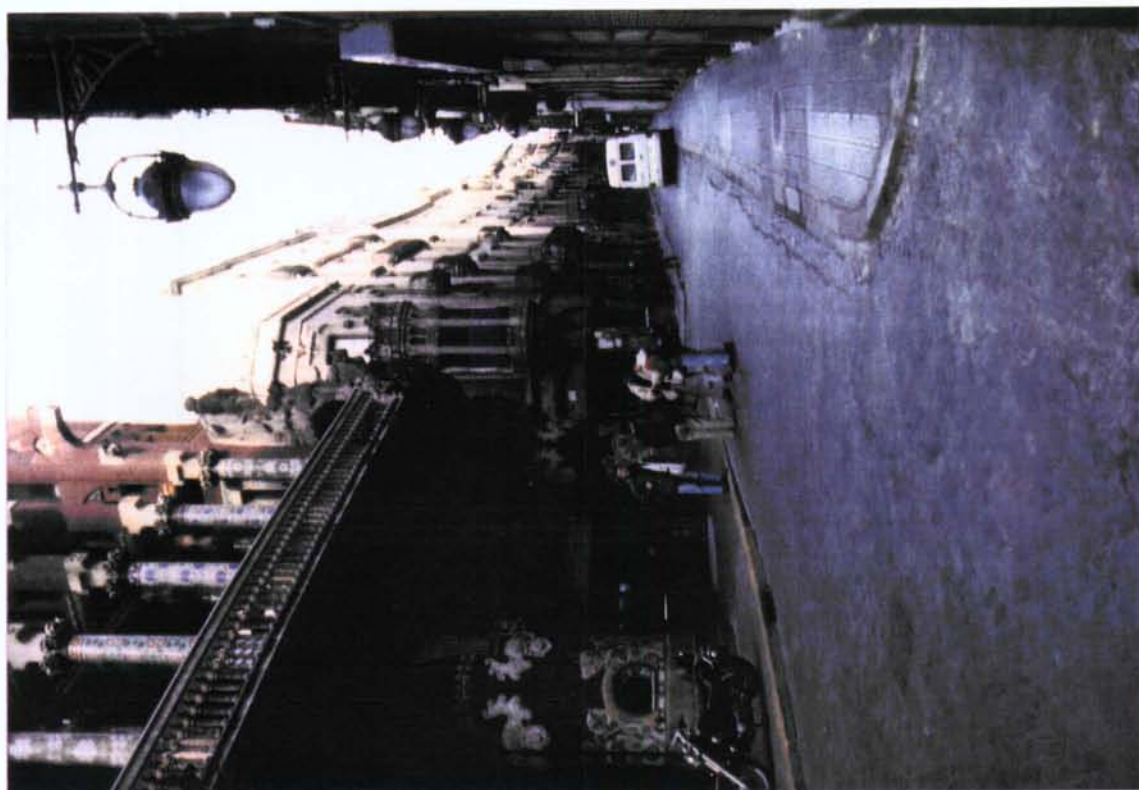

2. El Palau des de la plaça Lluís Millet

1. Visió del Palau des de la Via Laietana

4. Carrer St. Pere més alt

3. Fingues confrontades al Palau al carrer St. Pere més alt

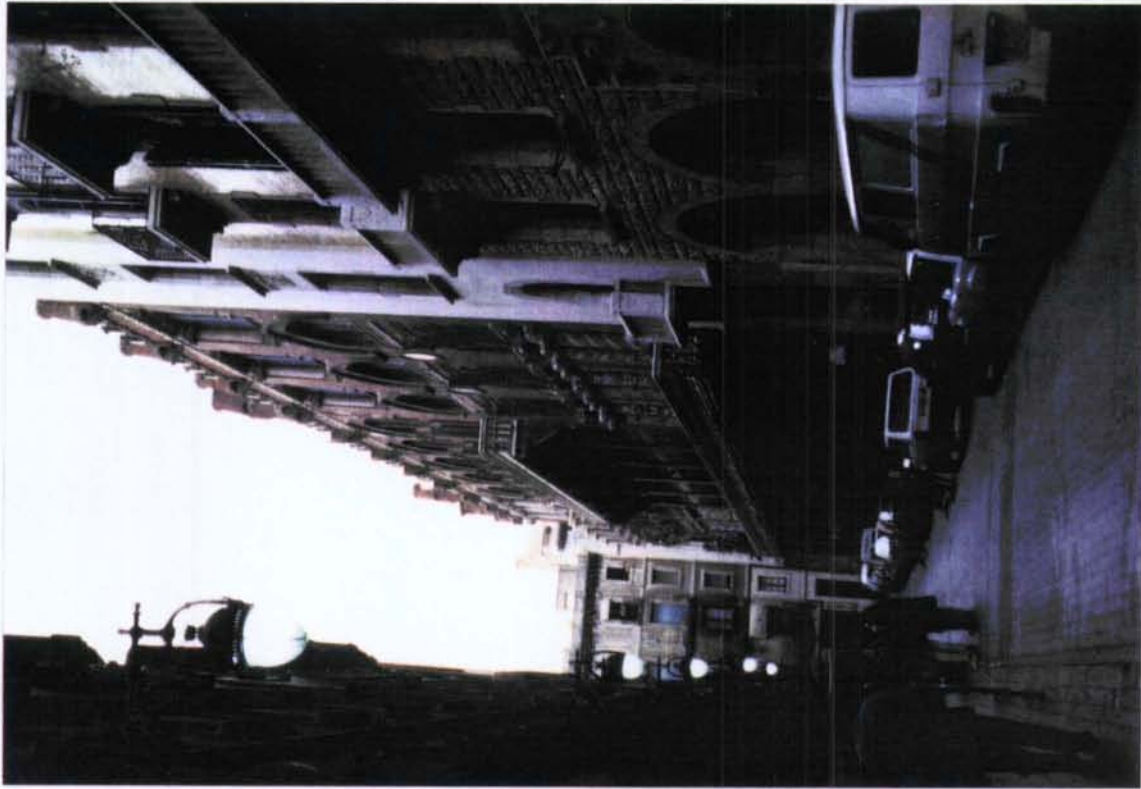

6. Edifici del Gremi dels Velers

5. Visió des del Palau cap a Via
Laietana

8. Carrer d'Amadeu Vives des del carrer d'Ortigosa

7. Carrer d'Amadeu Vives des del carrer St. Pere més alt

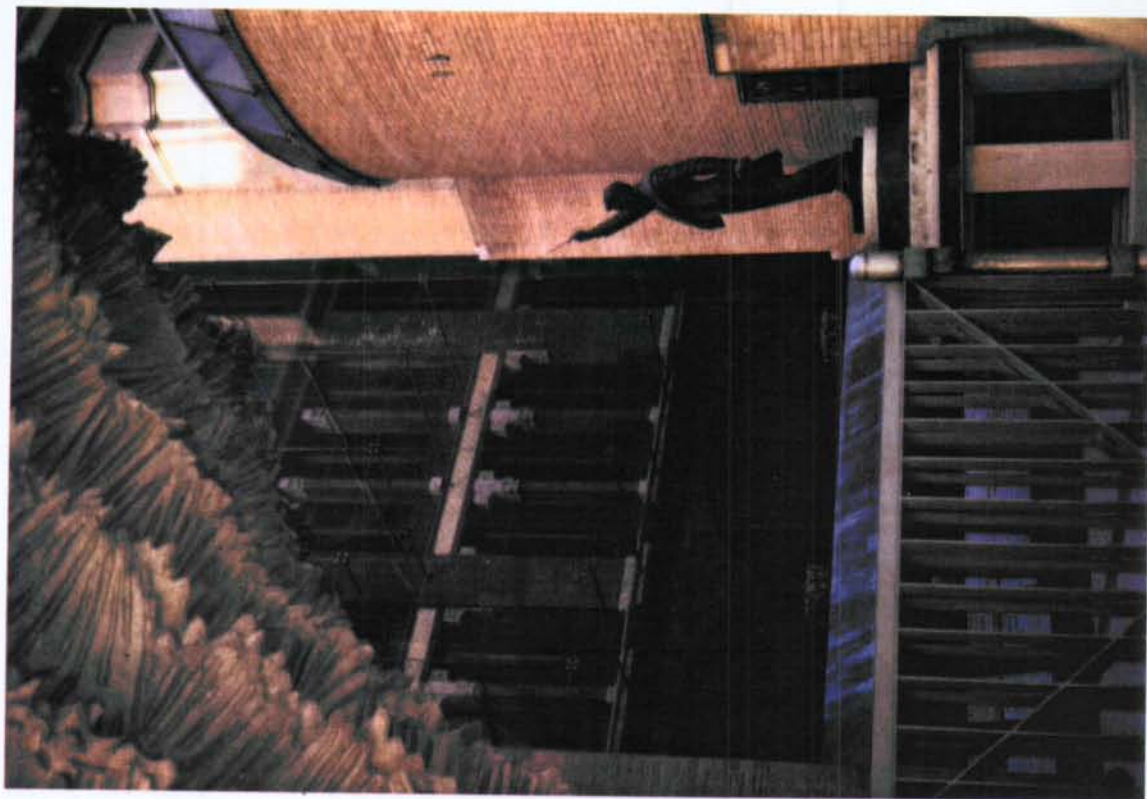

10. Carrer St. Francesc de Paula
cap a la plaça Lluís Millet

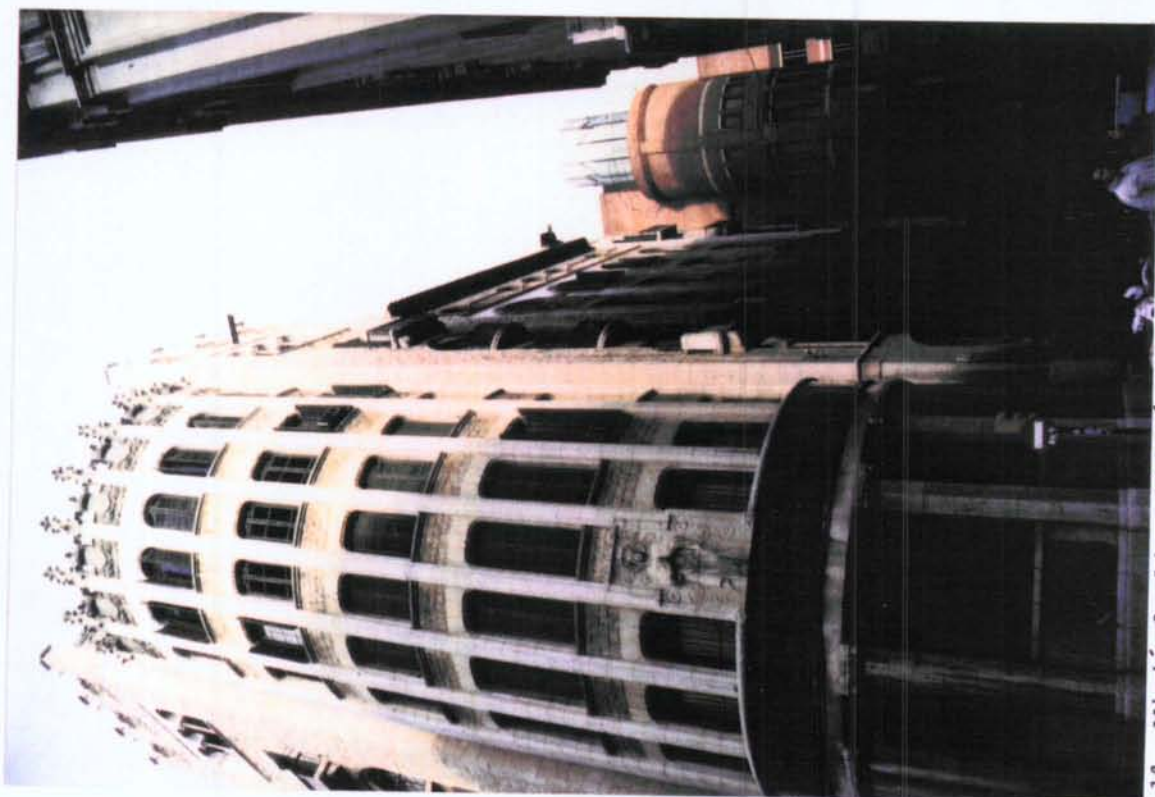

9. Visió del Palau des del carrer
Verdaguer i Callís

12. Detall de l'ampliació del Palau al carrer
St. Francesc de Paula

11. Visió de l'ampliació del Palau des
de Via Laietana: carrer Ramon Mas

L'expedient de declaració de la delimitació de l'entorn de protecció del Palau de la Música a Barcelona (Barcelonès), ha estat redactat per encàrrec de la Direcció General del Patrimoni Cultural a través del Servei del Patrimoni Arquitectònic.

Direcció: Antoni Navarro i Cossío,
Cap del Servei del Patrimoni Arquitectònic

Mariona Abelló i Sala,
Cap de la Secció d'Inspecció Tècnica (S.P.A.)

Coordinació: Mariona Abelló i Sala (S.P.A.)

Redacció: Mariona Abelló i Sala (S.P.A.)
Marga de Pablo Pons, arquitecta (S.P.A.)
Antonia Sixto Amechazurra, arquitecta (S.P.A.)
Isabel Picallo, historiadora de l'Art (S.P.A.)

Gestió : Mª José Ruiz Ortega (S.P.A.)

Planimetria: Ajuntament de Barcelona
Servei del Patrimoni Arquitectònic

Fotografies: Servei del Patrimoni Arquitectònic

Barcelona, gener de 1995

